

I. felvonás

A Tökéletes Bűntény

8. fejezet

A Reaver
Nyomán

- A tervrajzok?! – csattant fel Jaris idegesen. – Hogy lehet a hajón felejteni az egyetlen dolgot, amit magadnál kellene hordanod? – hitetlenkedett a férfi, elvégre az egész elfért egy mikro-adatpálcán, vagy bármi más hordozható adattárolási eszközön. Bár már nem is értette, miért lepődik meg mindezen...

Hiszen már igazán számíthatott volna minderre.

- Egyáltalán miért kellene? – kíváncsiskodott Carl.

- Mert nélkülük a lehetetlennel határos ellopni a tervrajzokat. Azok tartalmazzák a létesítmény pontos szerkezeti leírását, az egyetlen terminál helyzetét ahonnan megtudjuk szerezni a romboló alaprajzát, valamint az odavezető legrövidebb utat is meg tudjuk határozni. Ráadásul, az általam szerzett változatban feltüntetésre került a biztonsági rendszer is, abból pedig az őrségre vonatkozó dolgokat már nem nehéz kikövetkeztetni – felelte Leana, kellőképp kielégítve mindenki kíváncsiságát, s mély szomorúsággal szívében. A szerkezeti leírás nélkül nem szerezhetik meg a pénzt, annak híján pedig már sosem hagyhat fel a csempészélettel.

- Akkor erről ennyit – jelentette ki Selene, aki vegyes érzelmekkel fogadta a hírt, bár ez egy csöppet sem változtat a tényeken. Hiszen Tarisra mindenképp el fognak menni, méghozzá miatta, Fenn nem mond majd le egykönnyen a beígért harmincnyolcezer kreditről.

Tehát a merénylete, s a Sigillel való párbaja koránt sem marad el.

- Ne fogadj rá – közölte Mira csillogó szemekkel, mintha ő tudott volna valamit, amit ők nem. S valóban tudott is, méghozzá a Reaver helyzetét. – Ha Ventris jól elrejtette azokat a tervrajzokat, akkor még mindig a hajón lesznek – ekkor Wess a lány felé fordította szemeinek kíváncsi pillantását. – Szóval, hová is rejtetted?

- A leghátsó kabinba, a falhoz támasztott fémtároló legaljára – közölte Leana szelíden. S közben olyan érzés fogta el, mintha minden és mindenki őt figyelné a helyiségben, kíváncsi tekintetével. És ez valóban így is volt.

- A szennyes közé?! – nevetett fel Jaris. Bár azt el kellett ismernie, ott tényleg soha, senki sem keresné. A Reaver nagyrészt a két férfi kezében volt, és ha valakik, hát akkor ők nagyon is lusták voltak takarítás szempontjából. Azokat a ruhákat, és egyéb rongyokat közel egy éve nem érte víz, szappan, vagy bármi, ami jobb szagot kölcsönözhetett volna nekik.

Ha meg is közelítette egy zsoldos, nyomban elhányta magát.

- Remek, akkor már csak a Reaver helyzetét kellene ismernünk, amit nem tudunk – szólalt fel Sigil, enyhén cinikus hangnemben. – És mondanom sem kell, nincs az az isten, hogy merő véletlenből belefussunk, akárhová megyünk is.

- Ami azt illeti, én tudom, hogy hol van – jelentette ki Mira széles mosollyal az arcán. Olyannyira élvezte azon pillanatokat, mikor titkot tarthat, szinte már sajnálta is, hogy véget ér ezen röpké időtartam. De a Jedivé válás rögös útján, bizony muszáj áldozatokat hoznia az embernek, legyenek azok bármily csekélyek is.

- Hol?! – fordult felé meglepetten mindenki, Sigil kivételével. Ő csak faarccal ácsorgott tovább, szép lassan felé emelve szemeinek pillantását, legszívesebben Selene is így tett volna, elvégre számukra csak rosszat tartogatott ezen küldetés. Ám a

nőnek muszáj volt tovább játszania felvett, javarészt őszintén élt szerepét, az egykori Jedivel ellentétben. Ő javarészt már csak sötét énje újbóli kieresztésére koncentrált.

- A Jabiimra vitték, van ott egy kis csempésztelep. Még a dokk irányítótermében láttam a hajólistát, és láttam a Reaver nevét. Mellé írták a tartózkodási helyét. Ezen kívül egy rövidítést is írtak mellé, valami „Át.”-ot, de nekem fogalmam sincs, mit jelent. – felelte Mira, akinek tényleg nem esett le a rövidítés. Bizonyára túlságosan egyszerűnek vélte a megoldást, s nyomban elvetette azt. Csak azért, hogy elveszthessen a bonyolultabb lehetséges megoldások rejtelmes tengerén.

- Átépítés – szögezte le Carlos a teljesen nyilvánvalót, – igen, még neki is leesett – így most már a lány számára is világossá téve a dolgokat.

- Bizonyára rájöttek, hogy az a hajó egy ormótlan ócskavas és még egy árva automata lézer sincs rajta. De nyugi, az a szennyes olyan büdös, hogy még egy jawa sem menne a közelébe – egészítette ki az öreg, társa mondandóját. Jóllehet, ő csak egy kis időt töltött el a Reaver fedélzetén, ám egyszer még ő is megfordult ott. Tehát pontosan tudta, hogy miről beszélt az imént.

- Nos, mire várunk még?

Jabiim sosem tartozott a galaxis legfontosabb, vagy éppen legforgalmasabb planétái közé. A Klónháború folyamán, többek között emiatt várt a Köztársaság oly sokat védelmével, s ezért a kicsiny világ, hatalmas árat fizetett. Aztán jött a Birodalom, mely a Lázadók utáni hajtóvadászata folyamán fenekestül felforgatta a bolygót, majd hurcolta el annak lakosságát, legalábbis egy részüket.

Ennek ellenére a Fekete Nap mégis tanyát verhetett itt, bár nem tudni milyen jelentőset, s hogy mégis mennyi ideje. De ezen zöldellő világnak bizonyosan különlegesnek kellett lennie egy bizonyos tekintetben.

Hisz okkal kellett épp ide szállítaniuk a Reavert.

- Megjöttünk! – jelentette ki Fenn szívélyesen, a felette türelmetlenül ácsorgó Ventriss felé fordítva tekintetét. A lány ilyenkor általában gúnyosan visszamosolygott rá, de most elborzadt tekintete a különös mondat hangzatán. – Ne csináld már... mi van már megint? – hóbörgött valamelyest az egykori Jedi. Ugyan a nőket köztudottan senki és semmi sem érthette saját magukon kívül, ám Leana már mindenen túltett, olyannyira nem értette a férfi, hogy mit csinált rosszul.

- Ne fordulj előre... – sziszegte a lány finom ajkai közül döbbenet, egy pillanat erejéig azt hitte, még az álla is leesett. Jaris sosem lelkesedett az ilyesfajta kijelentésekért, utálta, ha olyasvalami zajlik az orra előtt, miről ő még nem szerzett tudomást, ráadásul előre tudatták vele, hogy a meglepetés minden lesz, csak nem kellemes. És a férfi – mint mindenki, kinek hasonlót mondanak – ösztönösen az újdonsült úralkalmatosságuk vékony ablaka felé fordította tekintetét.

S ugyan sejtette, hogy nem lesznek ínyére látottak, de erre még ő sem számított. Tán egy lenge másodpercre megfordult elméjében egy hatalmas, előttük tornyosuló csillagromboló látványa, mely azonnal csillagporrá őrli őket heves tüzével, de ez... *Mit keresnek itt egyáltalán? A Birodalom hogy lehet ilyen vak?*

Ezen gondolatok keringtek Fenn elméjében, miközben egy hatalmas úrállomás rajzolódt ki előtte, roppant cirkálók és vadászgépek sokasága által övezve. Minden volt ott, melyre a megátalkodott férgék ráteheték a kezüket. A roppant méretű Keldabe osztályú csatahajóktól kezdve egészen a kicsiny rihkxyrk vadászgépekig, minden, mely megtestesíthette az ádáz bünszövetkezet hatalmát.

Ezen felül jó néhány a Birodalomtól és a Lázadástól elkötött csillaghajó is akadt a soraikban, néhány TIE elfogón és X-szárnyún át, egészen egy birodalmi csillagrombolóig, mely a Victroy II-es változatot képviselte.

Az állomás és maga a flotta létezésére az egyetlen lehetséges ok minden bizonnyal az lehetett, hogy Fekete Nap vezetői a szektorérét felelős tiszteket soha nem látott, szinte már felháborító mértékben fizették le. *Bezzeg arra nem gondoltak, hogy mi történne Darth Vader, vagy netán maga a Császár idejöttkor.*

- Kitalálom, pont oda kell mennünk! – nevetett fel a férfi kínjában, az előző tettük ehhez képest szinte már semmiség. Az az állomás nem csak a galaxis legádázabb fejjavadászaival van megtöltve, hanem a legerősebb bárkái által is őrizve, melyek egy csapásra darabokra robbantják őket, ha csak a roppant létesítmény közelébe mennek, már ha odamennek. Azonban Jaris már valahogy érezte ezt.

- A felszínre megyünk, ami azt illeti – közölte a mindvégig mögötte álló Mira, majd egy látszólag félreeső kapcsoló – aki nem tud ilyesfajta gépet vezetni, azon személy számára mindegyik fontos gomb annak tűnik – lenyomásával aktivált valamiféle holografikus kijelzőt, mely pontosan meg is mutatta öreg bárkájuk helyzetét, valahol a kelet kontinens középső részén. Látszólag tökéletes helynek számított az az ilyesfajta műveletekhez. Túl messze volt a nagyvárosoktól, hogy a nem korrump birodalmiak bármelyike is kiszúrhatta, s mégis elég közel azokhoz, hogy a bünszervezet technikusai beszerezhessék a megfelelő alkatrészeket.

Bár mindez sokkal egyszerűbb lett volna az úrállomásról, ám mégis ott végezték. S jóllehet, hőseink már sosem tudják meg, hogy mégis miért. Egyedül tán a Reaver jelentéktelensége szolgálhatna kielégítő magyarázatként.

- Tényleg? – fordult felé a férfi meglepetten, majd kérdését egy szelíd bólintás kísérte. Mira, ha eleinte nehezen is, de mostanra megbékült a helyzettel, s inkább örült, hogy Fennel még mindig barátok lehetnek, mintsem kesergett volna azért, hogy már nem lesz a mestere a férfi, ki most újabb jó okot talált rá, hogy ne bízson az ösztöneiben. Legalábbis eleinte, egy másodpercre rá rájött, hogy csupán már túlzottan hozzászólt a balszerencsééhez, és a sorsát övező helyzetekhez, mikor a kínálkozó lehetőségek közül mindig a létező legrosszabb kínálkozott az egyetlen alternatívának.

A Jabiim ózondús légkörébe érkezve meglepetten tapasztalták, hogy laikus szemmel nézve a hatalmas világ már nem hordozott túl sok sebet az idők viszontagságaiból, persze a valóságban már teljesen más volt a helyzet, de ők mégis ekképp vélekedtek. A nagyvárosok közt elterülő hatalmas hegyek, a róluk lezúduló vizesések, s a magasban húzódó felhők csodás látványt nyújtottak a párás levegőben.

Tovább haladva azonban megváltozott a mesés táj képe, sokkal zordabbá, s melegebbé vált minden. A zöldellő tájat egy perzselő, szinte már sivatagos terep váltotta fel, de így volt ez rendjén a természetben. Elvégre egy világ fekszik akárhol, lehet bármilyen is éghajlata, mindig is lesznek kivételek, az összképtől elütő részek – a szélsőséges éghajlatot képviselő világok kivételével.

Hőseink épen csak azt sajnálták, hogy őket ide vetette a sors a jóval barátságosabb tájak helyett, ugyanis a holotérkép adatai alapján a száraz terület belsejében találják a Reavert. Méghozzá egy kicsiny városban, mely távol van mindentől és mindenkitől, mit civilizációnak nevezhetnek, ám ennek ellenére mégis jókora népességgel rendelkezett. A Fekete Nap az ilyesfajta, különös elszigeteltségbeli gyarapodásnak köszönhetően is választhatta a bárka rejtekéül, miben olyasvalami pihent, miért a vezetői még világot is fenekestül felforgatták, sőt, le is rombolták volna.

- Csak szép lassan, ne keltsünk feltűnést – sugallta Leana a kegyetlen világot hirtelen egyre optimistábban látó kapitánynak, miközben a férfi a talajszintre ereszkedett gépével. Ilyen magasságból már jól látták a Reavert, s fel sem ismerték volna, ha nincs Mira útmutatása – egyedül tán Fenn kivételével, ki még egy rozsdá övezte illesztés alapján is képes volt beazonosítani egykori, és remélhetőleg a közeli jövőbeli bárkáját.

- Hmm... látom máris végeztek rajta 1-2 változtatást – jelentette ki az helyiségbe éppen most betoppanó Sigil, állkapcsán finoman végigsimítva kezét. Bár innen nem lehetett ezeket pontosan is behatárolni, azt már ránézésre is meglehetett mondani, hogy a YT-1930-as osztályt képviselő hajó mindenre hasonlított, csak nem egy YT-1930-asra. A megnövelt raktereket leszerelték, áramvonalasabbá tették a felső részeket, rászereztek néhány újfajta kütyüt is, sőt, még le is festették.

A matt fekete, narancssárga csíkokkal tarkítatott festés, az áramvonalas forma, valamint a jóval keskenyebb hátsó rész pedig együttesen már megtette a hatását. A Reaver sokkal inkább egy hadihajó, mintsem egy több mint 40 éves, rozsdá ette csempészbárka látszatát keltette.

A fegyverek további hiányában rejlett az egyetlen szépséghiba, de képtelenség ilyen hamar véghezvinni mindezt. Magától értetődő, hogy a sietség közepette kimaradt egy-két dolog, ám hőseink már ennyinek is örültek.

Valamint azon ténynek, hogy egy kicsiny tisztáson várakozott hajójuk, melyet a legjobb esetben is csupán néhányan őriztek. Végre visszakaphatják azt, mely jogosan is hozzájuk tartozik. Mármint Fennhez, elvégre ő a hajó kapitánya, bár, ha mélyebbre megyünk ebben, akkor be kell látnunk... a Reaver eredetileg a chisshez tartozik aki... nos, ő sem épp becsületesen jutott hozzá.

De ez lényegtelen. A hajó Jarisé, és kész.

- Mi a fene?! – csattant fel az emlegetett személy idegesen, amikor is felgyulladt a Reaver valamennyi hajtóműve. S a kicsiny úralkalmatosság hamar emelkedni kezdett a hajtóműveinek kékes ragyogása közepette.

- Már el is készültek volna? – tűnődött Ventrís meglepetten, pedig már épp kiválasztotta, melyik sugárvetőjét is tarja majd kecses kezei közt, amikor fellép a

fedélzetre. Ezen aprócska tényező ugyanis semmisé teszi az egész akciót. Mégis hogy leehetne elfoglalni egy ilyen kicsiny hajót a levegőből?

- Utánuk! – harsogta Sigil teljes magabiztossággal. Ha hőseink nem is, de ő már csinált hasonlót korábban. – Ha fölé viszitek a hajót és kiiktatjátok az elhárító pajzsát, én elintézem a bennlévőket, aztán leszállok, amilyen gyorsan csak lehetséges – ekkor sarkon fordult, majd megindult a hajó alsó része felé. Ugyan osont már be felülről egy hasonló csillaghajóra, az koránt sem volt a levegőben.

Ennek ellenére meggyőződése, hogy könnyű szerrel végre tudja hajtani a feladatot, amennyiben sikerül a hajó tetejére vetnie magát.

- Hát jó... – közölte Jaris bizonytalanul, amint a férfi továtűnt mögüle. Sehogyan sem tudta osztani az öreg lelkesedését, azonban ez volt az egyetlen esélyük.

- Ugye ennek a hajónak vannak fegyverei is, vagy legalább elhárító pajzsa? – kérdezte Carlos ismét a magától értetődőt. *Ki menne neki egy másik csillaghajónak pajzsok és fegyverek nélkül?* Természetesen az ostoba kérdését – mint mindegyik ostoba kérdését – ezúttal is válasz kísérte.

- Ez a Fekete Nap – volt – könnyű fregattja, mindene megvan a feladathoz – tette a hozzá az egész idő alatt mögöttük hallgatózó Ventris.

- Remélem is, mert elég szomorú és elég korai végünk lesz, ha mégsem – tette hozzá a pilóta, ki még életében nem izgult ennyire egy, az égben zajló ütközet előtt a Lázadás sorai közt eltöltött ideje óta. Akkor érték durvább dolgok is.

- Miért ne lenne? A Reavernek még fegyvere sincs – frissítette a társai emlékezetét Wess, némileg megnyugtatva egykori mesterét, ki azon nyomban a kérdéses hajó után eredt, mihelyst a lány szavai keresztülhasították a helyiség újraforgatott levegőjét. Az éles kanyarnak köszönhetően, majdnem egy hátassal kezdődött a hajsza, legalábbis a talpon lévők részéről. Ám nem múltott, mi csak késett.

- Hadd szóljon – jelentette ki Fenn vegyes érzelmekkel, mikor meghúzta a csillaghajója botkormányára szerelt ravaszát. Nehéz volt a szíve, hiszen a saját hajójára kellett lőnie, mihez megannyi emlék fűzte. Folytonosan a „*Mi lesz, ha...?*” kérdés járt elméjében, semmiképp sem akart kárt tenni a Reaverben. Éppen ezért pontosan kellett céloznia, rövid sorozatokat leadva, nehogy eggyel több vörösen izzó lézernyaláb érje szemének második fényét a kellesténél.

S a rajta található fegyvereknek a nullával dacoló számát tekintve ez volt a legfőbb kérdés, mivel nem voltak életveszélyben. Esetleg akkor, ha az állomásról néhány vadászgép is bekapcsolódna a csatába, de annak semmi esélye, nem ennyi idő alatt. S ezen tények tudatában Fenn teljesen biztos volt győzelmében, csak éppen annak egyik lehetséges velejárójától ódzkodott a lelke.

Vagy tán mégis tévedett?

Ahogy az első lézernyalábok eltalálták a Reaver hátsó részét, hőseink még innen, szerény bárkájuk pilótafülkéjéből is érzeték annak rázkódását. Az ex-Jedi igyekezett a létező legóvatosabban támadni, ezzel teljesen nyilvánvalóvá téve, hogy a hátsó energiapajzs leválására játszik. Legalábbis, csak játszott, ugyanis a keskeny lézernyalábok második sorozatának leadását, s célba találását követően nem várt

meglepetésben részesültek. Valami fordulni látszott a Reaver alján és a tetején is egyaránt.

Jóllehet, felesleges alkatrészeknek nézték azokat az előbb, teljesen másnak bizonyultak. Valamennyien eltűnődtek ostobaságuk mikéntjén. *Hogy nem vehették észre az ilyesmit?* Talán a fekete festés és a napfény szokatlan visszaverődésének köszönhatték mindezt, már sosem tudják meg. Mindössze egyetlen dolog járt valamennyiük elméjében, de legfőképp Fenn tudatában, mikor a két ikerlézer ágyú ontani kezdte magából a különös mód zöldesen izzó lézereit:

Ki kell térniük az útból!

Jaris jó, sőt, mesteri pilótának tartotta magát, ám mégis csak halogatni tudta az elkerülhetetlent. Ha az első sorozat nem is, de a harmadik már könnyű szerrel vágódott a Reaver mellett messze eltörpülő hajójuk orrészébe. Az elhárító pajzs pedig csak éktelen rázkódás, s tetemes energiamennyiség felhasználásával volt képes gátat szabni a tűzfelhőnek, mely egy röpké pillanat erejéig a teljes látóteret betérítette. S most sokan kétségbeesetten húzták volna el a hajót, hogy menthessék bőrüket.

Viszont Fenn ismerte a háborút, ezzel együtt a stratégia alapjait. Tökéletesen értette az elvet, miszerint közel sem a méret és a tüzereő a lényeg. Sok esetben a kisebb, mozgékonyabb hajó könnyedén felülkerekedhet a nálánál sokkalta nagyobb ellenfélen. Ennek csupán két feltétele volt, a megfelelő fegyverzet, mellyel kétségtelenül rendelkeztek, valamint egy, már veteránnak számító pilóta. Jaris mindig is annak tartotta magát, s most ugyan érzett némi kételyt a sokéves, az űrcsaták terén délcegen tanúsított gunnyadásának köszönhetően, de már visszanyerte önbizalmát.

- Kapaszkodjatok! – kiáltotta mély, érdes hangon a hátul lévőeknek, majd egy olyan éles és heves dugóhúzóra készítette gépét, melyet éppen csak elbírta hajóteste. A kis csapat már ekkor érezte, hogy most gyorsan bele kell kapaszkodniuk valamibe, nehogy fejre a fémes falak valamelyikéhez csapódjanak, de csak kevesüknek nyílt alkalma rá. Sigil sosem érezte magát fenyegetve az ilyesféle dolgok által, ezért nem is fogott meg semmit, mikor kezdetét vette az újabb hajmeresztő manőver.

S mikor a hajó 270°-ot perdült egy szempillantás alatt Jabiin errefelé már nem túl párás légkörében, nyomban neki is vágódott volna a szomszédos falnak, ha nem állítja meg magát az Erővel, melynek köszönhetően egy fél másodpercre lebegni kezdett a helyiségben. Igen különös látványt nyújtva Mira számára, ki közel sem volt ilyen szerencsés, s éppen ezért egy szelíd nevetés helyett csodálat fogta el.

Egyszer tán ő is képes lehet erre?

- Kitartás, már csak egy perc! – kiáltotta hátra Fenn némi biztatásképp a legénysége számára. Ám minden erőlködése ellenére, hangján most tisztán tükröződött öröme, olyannyira belelendült mindebbe. Hirtelen hiányolni kezdte azt, amit hátra hagyott Waylanden.

A légi csaták izgalmát, mely újfent hevesen lüketett mellkasában.

Az ide-oda cikázó lézernyalábok rengetege viszont nem csak egy percig cikázott még, a két jól képzett pilóta káprázatos manővereinek köszönhetően háromba is

beletelt, mikor nem várt végeredmény született. A Reaver hátsó pajzsa csupán öt, Jaris gépének elülső pajzsa pedig csak tíz százalékon állt.

Ezen érték mindkét hajó számára pontosan egy sorozat fájdalmas becsapódását jelentette, tehát egyetlen lövés döntött, minden felett. A férfi ugyanis kénytelen lenne felhagyni a Sigil által felvázolt átszállásszerűséggel, ha leválna az első pajzs. Valamennyiük halála még egy ilyen mesés összeget sem ér meg.

Nem meglepő módon hatalmas izgalom fogta el a felé rendületlenül törő lézernyalábok közepette, amikor ismételten tökéletes rálátása nyílt az egyik népes város felett elhúzó Reaverre. De közel sem volt az olyan erős, hogy ne szabhasson gátat azoknak az Erő, valamint mesterei bölcs tanításainak segítségével. De már közel sem ódzkodott annyira a tudattól, miszerint ismételten ezen misztikumra kell hagyatkoznia, bár azért még mindig érzett némi ellenszenvet.

Minden esetre átadta magát néma sikolyainak, s szelíden engedte, hogy ezen halovány rezdülések vezessék karját, majd adják parancsba ujjainak a ravasz meghúzását. A kicsiny fregatt elülső ágyúja pedig nyomban elsült ezen röpke pillanatban, s a hajótest orr részéből előtörő vörös lézer könnyű szerrel kapta telibe a Reaver hátsó részét. Nyomban levált annak hátsó elhárító mezeje. Ami egyet jelentett azon fondorlatos ténnyel, miszerint immár a kor törte útitársuké a főszerep.

Ugyan az ellenséges, ám egy bizonyos tekintetben Jaris számára mégis kedves hajó közel sem szándékozott beszüntetni a tüzelést, már nem számított mindez. Neki csak annyit kellett tennie, hogy minden csepp energiát a hajtóművekre ad, majd a Reaver fölé kerül gépével, mely valamilyen okból még most sem emelkedett tízezer méternél feljebb. Pedig a Jabiim felett keringő űrállomást már kétszer, ha nem háromszor elérhették volna a rajta tartózkodók, de mégsem tették. S ennek okát hőseink minden valószínűség szerint már sosem tudják meg.

Az alsó pajzs könnyű szerrel háritotta a YT-1930-as típust képviselő csillaghajó lövéseit, miközben Sigil kivetette magát a légszilipen, és szinte már mérnöki precizitással vette az irányt az alatta sebesen suhanó csillaghajó tetejére. Köpenye úgy lobogott a heves szélben, hogy vámpírnak, vagy legalábbis valamiféle barnás árnyalatú madárszerűségnek nézték volna a kíváncsi gyermeki szemek. Persze azok messze voltak innen. S nem láthatták, mikor az ősz hajú férfi a Reaver tetejére érkezett, majd erősen megkapaszkodott annak érdes, feketére festett burkolatán.

A felső légszilipen nehéz bemászni bárhova is, ha kívülről próbálja az ember. A tervezők sosem gondoltak erre, ám jóllehet szánt szándékkal tették lehetetlenné az innen való bejutást egy átlagember számára. Sigil viszont koránt sem egy átlagember, tán soha nem is volt az. Akárcsak annak idején, most is könnyű szerrel nyitotta fel a kérdéses zsilipet a hajó belsejéből, egy fondorlatos kézmozdulat, valamint az Erő heves közbenjárásának igénybevétele. S bevetette magát a fedélzetre.

Sokmindenre számít ilyenkor az ember, csak egy, az ürességtől kongó fedélzetre nem. A férfi meglepetten fel is mérte azt szeméinek kétkedő pillantásával, majd elmosolyodott egy röpke pillanat erejéig. Szinte már mulattatta, mennyire át tudja verni a fejében lakozó démon, mikor valamit szeretett volna tőle. Jelen esetben azt

hitette el vele, hogy senki, még az őt kíváncsian bámuló zabrak sincs a fedélzeten, kit csak sugárvetője eldördültekor vett észre. Ám még idejében.

- *Végezz vele, végezz mindenkivel!* – hasított keresztül az elméjén azon bizonyos énjének szava, mely oly sok szörnyűségre kényszerítette már, miközben a felé tartó lövedék háritása után kettészelte a zsoldost fénykardjának lilásan izzó pengéjével. Ő sosem akarta vesztét, csupán edzette, kiélezte reflexeit.

- *Nyugi, megkapod a fedélzeten tartózkodókat* – folytatta Sigil a tudati párbeszédét, miközben a pilótafülke felé vette az irányt, hogy odadobhasson egy csontot a benne lakozó valaminek. Nem volt nagy ár, ezt egyébként is meg kellett tennie, vagy ha ő nem is, de a többiek már könnyű szerrel oltották volna ki az elfogottak életét. *Akkor nem mindegy, ki is öli meg őket?*

- *Nem csak őket, mindenkit ölj meg! Végezz Fennel, Mirával... mindenkivel!* – ekkor érkezett a kérdéses helyiségbe, majd hasította keresztül a pilótafülkében mit sem sejtve pöffeszkedő siniteen koponyáját, ki minden bizonnyal süket lehetett, ha az előbbi lövés nem keltette fel a figyelmét. Még volt egy, a hajójáért – fáját tekintve – meglepő módon keservesen küzdő ródiai, kit a másvilágra küldött, majd eljött a döntéshozatal ideje.

Mely nem tartott tovább egy röpke másodpercnél.

- *Leszállnak!* – csillant fel Mira szeme, amint a Reaver szép lassan ereszkedni kezdett, bár a többre számot még ő maga sem értette, elvégre, ha ez megtörténik, akkor már csak Sigil lehet életben. Kinek szinte mániája a bűnös lelkek elveszejtése.

- *Pompás* – tette hozzá Selene látszólag örömteli arccal, ám legbelül valahogy remélte, hogy régi ellenfele ottveszik a rá zúduló lézertűzben, bármily kicsi is volt mindennek az esélye. Ekkor Jaris még tette pár éles manővert, afféle tiszteletkörként, majd finoman letette a gépet, nem sokkal a Reaver mellett.

Nem telt bele sok időbe, mire újfent a fedélzetére léphettek, hiszen az öreg már előre lenyitotta a kicsiny úralkalmatosság fémes rámpáját. Odabent meglepő módon mindent ugyanúgy találtak, a zsoldosok nyilván csak azt cserélték ki, valamint építettek át, melyet mindenképpen megköveteltek tőlük a főnökeik.

- *A tervrajzok?* – fordította az ex-Jedi Ventris felé szemeinek kérdő pillantását, aki nyomban az egykoron a szennynek és egyén jelentéktelen dolgoknak otthont adó helyiség felé vette az irányt, a kis csapat pedig kíváncsian várta válaszát, amikor is Sigil elérkezettnek látta az időt, hogy közjük léphessen haragjában.

- *Hé, nem kéne megköszönni?!* – nevetett fel a férfi, maga mögött hagyva mindazt, mi egykor gonosszá tette, mikor Jaris és társai közé érkezett. Bármilyen is lakozott odabent, bármennyire is csábította a lelke sötét oldalának hívó szava, ezúttal újfent ellent mondott a kísértésnek, melyek már oly sok szörnyűségre készítették.

- *Ami azt illeti, határeset* – bólintott Fenn elismerően, majd ismét felmérte a korábban még az öreg éltére törő zabrak vérében úszó fedélzetet, kék szemeivel. – *A hajó egyben van, te is, de meg kell mondjam: szép kis mocskot csináltál. Ha ezt előre tudom, azt már az elején leszögeztem volna, hogy fel is töröl...*

- Megvannak! – közölte Ventriss örömteli arccal, miközben egy apró, mindössze egy ujjperc méretének töredékével vetekedő adatpálcát szorongatva jött elő a helyiségből, ahol egy mazochista feltakarított ugyan, de a szag még mindig megmaradt. Mondhatni, beleivódott a hajó burkolatába – többek között ezért is örült annyira a szerkezeti leírás újbóli felfedezésének. Így kimehetett onnan.

- Na, ezt már szeretem – közölte Carlos, hogy ő is szerepelhessen valamelyest, ám ekkor minden törekvése ellenére, kénytelen volt félbeszakítani mondandóját. Ugyanis néhány, a Fekete Nap által meglovasított rihkxyrk vadász, idő közben leírt az állomásról, majd heves tűz alá vette a Reaver leszállóhelyét. S ezen hosszúkás, erősen páncélozott és bőséggel felfegyverzett gépek halálosak voltak egy jól képzett pilóta kezében, de egy, a bűnszervezet által fizetett zsoldos képtelen volt bármit is eltalálni vele. A korábban meglovasított hajó kivételével.

A fregattot egy szempillantás alatt elnyelő, haragos lángfelhő, valamint az ide-oda repdeső, parányi fémdarabok az iszonyatos hőséggel és záporozó szikrákkal karöltve pedig hatásos elrettentésül szolgáltak hőseinknek. Fennben azon nyomban tudatosult a tény, miszerint nincs idejük ujjongani, vagy bárminemű ünneplésre, hanem rögvest futniuk kell az életükért. Mielőtt ezen sebes harcjárművek még egy, végső kört tehetnének. Egyébként is be kellett jártni az átépített hajótestet.

Hogy minden apró módosítás tudatában lehessenek.

- Lássuk, mit kaptunk a pénzükért – jelentette ki a kétségekkel küzdő, mégis teljes magabiztosságot sugalló Jarris, miközben ismét felragyogtak a Reaver kékesen izzó hajtóművei, hogy a következő kalandokkal teli világra repíthessék.

Meglepő módon a három vadászgépet úgy hagyták maguk mögött, mintha ott sem lettek volna, ráadásul egy kósza lézernyaláb sem érte őket menekülésükkor. Pedig ezen gépeknek sokkalta sebesebbnek kellene lenniük a Reavernél, akárhogyan is módosították a hajtóműveit, és Fenn jókora változást tapasztalt, mind a végsebesség, mind a gyorsulás terén, ám közel sem eleget mindehhez.

Valami nem stimmel.

- Túl könnyen ment – közölte a szomorú hírt, amint kicsiny hajójuk tovasuhant a csillagok sebesen cikázó tengerén, Taris étellel teli világa felé.

- Az nem kifejezés – helyeselt Sigil, ám nem búslakodva, hanem széles mosollyal az arcán. - Te Ventriss – szólította meg őt a férfi, felé fordítva barna szemeinek pillantását, mely méltán sugallták, hogy elméje már gyanít valamit – azokon a tervrajzokon nincs valami biztonsági intézkedés, ha esetleg valaki más kapná kézhez a pénzedért?

- De igen, egy különleges. A teljes szerkezeti leírás rajta van, csak épp a bolygó neve került le róla, a koordinátákkal egyetemben, ezt nekem kellett megjegyeznem – felelte Leana eleinte mit sem sejtve, ám hamar leesett neki, minden. Lochus...

- Tehát megtalálták a tervrajzot, de nem tudták hova vezet... – tűnődött Fenn egy pillanat erejéig, majd mikor eszébe jutott a többi, Sigil már készséggel közölte mindezt helyette is. Egyetlen röpke másodperccel előbb elkezdve.

- Nyomkövetőt tettek a Reaverre és hagyták, hogy megtaláljuk. Most elengedtek, had vezessük őket az aranybányához és az állomásról annyi hajót küldtek utánunk, amennyit csak nélkülözhetek. Én ezt tenném a helyükben.

- Egyszerre a küldetés lefújva, megint – rázta a fejét Ventriss hitetlenkedve, bár jól tudta, hogy jelen helyzetben nincs választásuk. Fenn, valamint a legénység többi tagja pedig sorra helyeselt, vegyes érzelmekkel. Sigilt kivéve.

- Egyszerre megyünk – jelentette ki teljes magabiztossággal, széles mosollyal az arcán. S egyszer csak minden pillantás felé meredt.

- Mi van?! – hangzott a mondat, öt szájból is egyszerre.

- Balgaság lenne ezt éppen most kihagynunk, amikor megvan mindenünk. Bár eleinte még akadtak nézeteltérések, de jól összeszokott a csapat, mi készen állunk. A Reaver a módosításoknak köszönhetően kész csatahajó lett, ezzel már tényleg megúszhatjuk. És, ami a legjobb, most már van hadseregünk is.

- Ez nem a mi seregünk, hanem egy rakás zsoldos, akik egy perc alatt darabokra lőnek minket, ha utolérnek – vágta rá Carlos.

- Az meglehet, ám őket is gyűlölik a birodalmiak, akárcsak minket. Ha megérkeztek, mi el tudunk menni a rombolók között, és azok nem tudnak utánunk menni, kénytelenek lesznek először a Fekete Nap erőire koncentrálni. És amíg ők bőszen csatároznak, mi kirámoljuk a létesítményt, megszabadulunk a nyomkövetőtől, és elhúzzuk a csíkot Lochus orra elől – közölte a tervét Sigil, mely meglepően nagy sikert aratott. Csupán egyetlen, jelentéktelen kérdést vetett fel.

- Ki az a Lochus?

- Minden a terv szerint ment? – emelte fel érdes hangját Lochus, a navigációs tisztje felé fordítva szemének zord pillantását. Az állomás parancsnoka, s egyúttal a Fekete Nap egyik vezéréként még egy ilyen örömteli pillanatban is megengedhette magának szigorát. Elvégre az egész kóceráj az övé volt, akárcsak a flotta.

- Igen, uram. A Reaverre erősített nyomkövető pontos képet ad róla. Úgy tűnik, bevették a csalit és a Taris felé vették az irányt – felelte a bothai remegő hangon, már korábban is tapasztalta, hogy ez az alak még jó hírek esetén sem ódzkodik a tisztjeinek bizonytalan időre vonatkozó „eltávolításától”.

- Akkor, mire várunk még? Adjon jelet a flottának az indulásra! – emelte fel éles hangját, melynek igen ösztönző hatására a tiszt nyomban eleget tett az utasításoknak. S a harmincas évei elején járó férfi a kezét fekete szakállán végigsimítva figyelte, ahogyan egyik hatalmas csatahajó tűnik tova a másik után a hiperűrben. Teljesen biztos volt terve sikerében, ezért is rendelte el, hogy minden egyes hajó hajtóművét Fenn bárkájának végsebességéhez állítsák. Így pontosan fogják elérni Taris életteli világát, mikor hőseink.

Maga terv elég egyszerű, már ha az ember jeleskedik a cselszövésben. Selene megöli mindenkit a fregatton, majd továbbítja a koordinátákat a flottának, mely Pendergast ezredes információinak hála épp akkora, hogy kellő ideig dacolhasson a bolygót védő rombolók túlerejével. Pontosán addig, míg a saját fejtáncjai véghez nem viszik a küldetést, melyet egy gyors visszavonulás követ. Ezen elgondolásnak

mindenképp sok áldozata lesz, ám mindez csekélység a nyereséghez, az új, mindent elsöprő tűzerejű romboló tervrajzához képest.

Hisz az lesz a Fekete Nap legújabb játékszere...